

PŘÍBĚH

O GRYFOVI

Podívej se tady na ten obrázek. To jsem kdysi maloval... Poznal bys, co je to za zvíře? Ano, gryf! Ano, opravdu existují, jednoho jsem znal. Měl i jméno, ale neřeknu ti ho, nedokázal jsem ho nikdy vyslovit. Je to totiž gryfí jméno. A gryfí řeč je velmi podobná té orlí. Všechno, co říkají, nám lidem zní stejně — hvízdají a křičí po sobě. Právě tak znělo jméno toho gryfa, co jsem znal — nějaké orlí zahvízdání. Já jsem mu říkal prostě Gryf.

V celém lese široko daleko to byl nejváženější tvor. Tedy, pokud nepočítám kentaury... Ale o těch snad příště. Gryf, to je stvoření, které je rychlé, hbité, silné, odvážné a statečné. Do jisté míry i dost moudré. Zkrátka, rozený hrdina. Znal jsem jen jednoho, protože gryfové mývají dost velká teritoria, a tak na velkém území žije jen jeden gryf.

Jenomže teritoria u nich znamenají něco jiného než u ostatních zvířat. Oni nemají své teritorium, do kterého druhého gryfa nepustí, mají teritorium, které stráží a mají ho na starosti. Jsou to takoví lesní hlídači. Zrak mají mnohem lepší než ostřížci a v létání nemají konkurenci. Vědí o všem, co se na jejich území děje. A jsou neuvěřitelní...

Jednou jsem zahlédl jiného gryfa, bylo to jedinkrát v životě, tak jsem se přesvědčil, že ten „náš“ není poslední. Letěl nad krajem lesa, obhlížel terén. Najednou u něj byl Gryf, a hvízdal po něm to svou ukřičenou řečí. Letěli chvíli těsně vedle sebe a byli slyšet určitě až za hory... Nerozuměl jsem jim, ale připadalo mi, jako kdyby Gryf tomu

povídka

cizímu říkal, že je to jeho území a ať si jde hlídat svoje, že on se o svoje dokáže postarat sám. Chvilu na sebe takhle pokřikovali, a potom, úplně najednou, se každý otočil o devadesát stupňů, jeden doprava, druhý doleva. Od té doby jsem jiného neviděl.

Jestli mě znal? Ovšem! Občas, když letěl kolem a viděl mě venku, třeba jak sekám dříví, a neměl zrovna naspěch, přistál u mě. To víš, já mu nerozuměl, ale on mě určitě ano. Vždycky přiletěl, hvízdal na mě a já se ho ptal, jak se vede, a pak mu povídal, co dělám já, a on se pak zase vznesl nad stromy a byl pryč. Co? Jo že mi neodpověděl! Ale to víš že odpověděl! Já vždycky poznal, jak se má a zhruba o čem hvízdá, víš, to je, jako když na tebe smutně kouká pes, taky poznáš, že je smutný... Takhle já poznal jak se zrovna má, víš? Ke komunikaci často slova vůbec nepotřebuješ...

Jezdil? Na něm?! Ale ne! Ten by mě, chudák, neunes! Ne, nikoho na sobě nevozil. Byl to divoký tvor, ne ochočený kůň, létal si jak chtěl, a sám. Taky nebyl tak obrovský, jak se o gryfech povídá, že jsou. Byl určitě větší než pes, ale rozhodně menší než kůň. Řekl bych, jako velký srnec.

Jestli lovil? Samozřejmě, co by jinak jedl? Nejčastěji chytil zajíce na polích nebo ptáky, kteří si nedali pozor. Občas si taky ulovil rybu z jezera, to bylo kousíček u mé chaty...

Skřítky? Ale ne, skřítky nelovil! Řekl bych, že skřítky ani neznal... Ale s panem Bandhu se kamarádil, to je pravda. Víš, fauni jsou velice společenší tvorové. Pan Bandhu znal snad každého tvora v lese.

No, tak tam ten obrázek zase vrat'...

299

SIHÁČEK

listopad 2017

Jak to zvládáme **CO SE STALO**

15. 11. — bylo docela pěkně, svítlo slunce, i když teploty byly těsně nad nulou. Začali jsme venku zdoláváním připravené překážkové dráhy.

Připomněli jsme si, pro nové členy neznámou, pozici »letecká maska typu Étien« (to byl francouzský průkopník letectví), na hlavě jsme měli připevněný nosič bomby, ta nám nesměla při překovávání dráhy vypadnout, kterou jsme na určeném místě »spustili« na cíl. Ti co neběželi trasu, simulovali letecký provoz (prostě se honili a překáželi)

Po úklidu jsme se přesunuli do klubovny. Tady jsme pokračovali v další dvojici uzlů — zkracovačce a rybářské spojce. Ti co uměli začali vázat dračákové »4« — podařilo se ji uvázat všem (kromě Mat'a), takže dlouhodobá tabulka se i letos obnovila.

Následovalo další kolo »VELKÉHO ZÁVODU«. Na úkolu se zastavili (a úspěšně ho splnili) tři běžci.

Na závěr jsme si řekli něco o soudržnosti, připomněli si oddílový pokřik, rozdali si lístky k výpravám, »nové číslo« oddílového časopisu, a hurá na autobus...

22. 11. — bylo vlhko, z oblohy padalo jen chvílemi, ale schůzku jsme strávili v klubovně.

Začali jsme připomenutím poslední dvojice uzlů pro Regatu — lodní smyčku a škotovou spojku. Všem kromě »malé dohody« (Tomáš, Adam, Marin) se podařilo uvázat a hlavně, udržet si v paměti.

Už v průběhu učení jsme postupně vázali čtverky, tentokrát rybaříkové. První pokusy nebyly moc rychlé, ale už v druhém se většina zlepšila, mohli jsme tak obnovit dlouhodobou tabulku. Nakonec jsme si společně uvázali všech šest uzlů, a tady se ukázalo, kdo který uzel opravdu umí uvázat.

Následoval »Fénix« — to ten bájný pták, co povstane z popela — každý se snažil nenápadně přiblížit a získat jedno jeho péro. Pak už přišel čas na »VELKÝ ZÁVOD«. Tentokrát se k úkolům dostali tři z účastníků a podařilo se jim je splnit, jen Lucka má odložené splnění ohně na »vhodnou příležitost«.

V poslední části schůzky jsme probíhali, jako ten Jáson proplouval, mezi Symplegádami. Na závěr jsme si rozdali ocenění za víkendovou výpravu a řekli si, že se sejdem na srazu...

WEB: www.volny.cz/sihasapa
vyšlo: 29. 11. 2017

Ilustrace: Testárka fotky: Canon S120
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael, Tara01

půlčik

Sázení aleje

BYLA VÍCEDENNÍ VÝPRAVA SPOJENÁ S ARČÍ ČESKO-SLOVENSKÉ VZÁJEMNOSTI. BĚHEM KTERÉ JSME VYSADILI ALEJ 18 OVOCNÝCH STROMKŮ MEZI JANÍKOVÝM SEDLEM A HÁJENKOU V KOPŘIVNICI.

na Raškově vyhlídce

na Šostýně

po úklidu altánu

kopeme

sázíme stromy

hrajeme

na Pískovně

odcházíme, sněží

PÁTEK

Sešli jsme se v určený čas na konečné na Dubině. Cesta proběhla bez potíží, stoupání na Janíkovo sedlo jsme zvládli a krátce po dvanácté jsme byli na místě.

Ubytovali jsme se, dali si svačinu a pak se vydali na výpravu k Raškově vyhlídce. Nakonec jsme došli až ke zřícenině hradu Šostýn a během cesty jsme našli tři GEOkeše. Tato objevitelská hra bylo pro některé novinkou.

Po návratu jsme si dali hlavní jídlo a potom jsme se pustili do úklidu altánu, který bude zítra sloužit jako místo pro občerstvení.

Potom jsme si ještě venku zahráli hru — „na pustý ostrov bych si vzal...“ — potmě se vydali k Janíkovu sedlu, starší šli samostatně, nejmenší pak ve dvojicích. Po návratu jsme si udělali „brífink“. Rozdali si táborové zpěvníky, zazpívali si tři hlavní táborové písničky a pak ještě chvíli hráli deskovky...

SOBOTA

Ráno, po rozcvičce a snídani, ještě dobrovolníci vystoupali na Pískovnu pro další kešku a pak už přijeli hosté, a začali jsme sadit.

Pak přišel oběd a občerstvení — čokoládová fontána s ovocem a další dobroty.

na discgolfu

Když hosté odjeli, sešli jsme ke Kopřivnici zkusit si zdejší Discgolfové hřiště. Byl to zajímavý zážitek, zvláště ty části s vodou.

Večer jsme si promítli film „V hlavě“ a pak byl vyhlášen odpočinek s možností zahrát si deskovky.

NEDĚLE

Po rozcvičce a snídani jsme se prošli po okolí hájenky a podívali se na místa, kde se získává voda pro Hájenku.

Potom přišel čas na balení a úklid. Ještě jsme si dali lehký oběd ve formě polévky (byla skvělá) a pak už jsme naložili batohy do auta k Okovi a jen s batůžky se vydali na autobus. Příroda se nám pěkně představila, jelikož právě ve chvíli, kdy jsme vyrazili, začalo sněžit... (nebylo to žádné drama, ale jistě jasná připomínka, že zima se blíží).

společná fotka všech účastníků